

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010485
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8319010485.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29.11.2022, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému A. B. pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/81/2019 zo dňa 02.08.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s použitím § 280 ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/81/2019 zo dňa 02.08.2019 a trestnú vec obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. XXX/XX, D. - E. A., za skutok, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 07.04.2017 v čase okolo 10.40 hod telefonoval z kancelárie na ul. F. G. XX H. D. I. I. G., poverenej do funkcie predbežného správcu dlžníka spoločnosti Achilles, s.r.o. so sídlom na ul. Herlianskej 1019, Vranov nad Topľou na základe uznesenia Okresného súdu v Prešove sp. zn. 1K/56/2014-81 zo dňa 03.11.2014, ktorá po tom ako hovor vo svojej kancelárii na Ul. Námestie slobody č. 2 v Humennom prijala, sa jej A. B. počas predmetného telefonického rozhovoru ako konateľ spoločnosti EUROSTONE, s.r.o. so sídlom na ul. Gogoľovej č. 18, Bratislava, v súvislosti s preplatením faktúry za uskladnenie zásob spoločnosti Achilles, s.r.o. vyhrážal so slovami, „že 5.500,- eur videl a ona nech si za ne kúpi trunu, aby jej bola krátka, že sa raz stretnú a on jej to vysvetlí v živote“, čím vzbudil u I. I. G. dôvodnú obavu o jej život a zdravie,

p o s t u p u j e Okresnému úradu Humenné, pretože nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 2T/81/2019 zo dňa 02.08.2019 uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. XXX/XX, D. - E. A., vinným z prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 07.04.2017 v čase okolo 10.40 hod telefonoval z kancelárie na ul. F. G. XX H. D. I. I. G., poverenej do funkcie predbežného správcu dlžníka spoločnosti Achilles, s.r.o. so sídlom na ul. Herlianskej 1019, Vranov nad Topľou na základe uznesenia Okresného súdu v Prešove sp. zn. 1K/56/2014-81 zo dňa 03.11.2014, ktorá po tom ako hovor vo svojej kancelárii na Ul. Námestie slobody č. 2 v Humennom prijala, sa jej A. B. počas predmetného telefonického rozhovoru ako konateľ spoločnosti EUROSTONE, s.r.o. so sídlom na ul. Gogoľovej č. 18, Bratislava, v súvislosti s preplatením faktúry za uskladnenie zásob spoločnosti Achilles, s.r.o. vyhrážal so slovami, že 5.500,- eur videl a ona nech si za ne kúpi trunu, aby jej bola krátka, že sa raz stretnú a on jej to vysvetlí v živote, čím vzbudil u I. I. G. dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Podľa § 44 Trestného zákona súd u obžalovaného A. B. upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, lebo pokladá trest odňatia slobody v trvaní 2 /dvoch/ rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 /dvoch/ rokov a 6 /šesť/ mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T/114/2014 zo dňa 12.09.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/144/2019 zo dňa 02.06.2020, kedy nadobudol právoplatnosť, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote prostredníctvom svojej obhajkyne odvolanie, v ktorom vytýkal okresnému súdu, že založil jeho odsúdenie výslovne len na základe výpovede poškodenej I. I. G. a jej dcéry J. G., že obranu obžalovaného posúdil ako tendenčnú, podanú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za skutok. Podľa názoru odvolateľa nebolo zrejmé, prečo sa súd nezaoberal procesnými pochybeniami, ktoré sťažovateľ videl v nesprávnom určení postavenia I. G., chýbajúcom uvedení objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu nielen v obžalobe, ale aj v rozsudku, chýbajúcich dôkazoch preukazujúcich naplnenie objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu. Podľa jeho názoru, výpovede poškodenej I. G. a svedkyne J. G. boli v rozpore s výpoveďou svedkyne K. C. a svedka A. B., ktoré potvrdzujú výpoveď obžalovaného, pričom svedok L. A. E. opisoval správanie brata obžalovaného a nie obžalovaného a v písomnom podaní súdu uviedol, že nevie aby sa obžalovaný voči poškodenej dopustil nejakého konania. Sťažovateľ vytýkal potom okresnému súdu, že jeho výpoveď nevzal do úvahy a nezaoberal sa ani komunikáciou obžalovaného a poškodenej v rámci výpovede svedka I. H. F., ktorý bol prítomný v kancelárii u poškodenej I. I. G. spolu s obžalovaným a ktorý nepotvrdil žiadny spor ani vulgárne konanie obžalovaného voči poškodenej I. I. G., aj keď to poškodená a svedkyňa J. G. tvrdili. Ďalej vytýkal okresnému súdu aj, že sa nezaoberal ani výpoveďou svedka H. C., ktorý bol prítomný pri viacerých telefonických rozhovoroch medzi poškodenou I. I. G. a obžalovaným, nakoľko v konkurznom konaní preberal tovar, čo dohodla poškodená I. I. G. práve s obžalovaným a nepotvrdil žiadne vulgárne ani násilné správanie obžalovaného voči poškodenej. Obžalovaný v konaní uvádzal, že telefonických rozhovorov s poškodenou mal viac, aj začiatkom apríla 2017 a aj keď si ich znenia presne nepamätá, mohol použiť hlasnejšie a dôraznejšie slová, ale nevyhrážal sa jej a nikdy neurobil žiadny úkon, z čoho by mohla I. G. vyvodzovať, že by jej chcel ublížiť. Obžalovaný uviedol, že nemá vo zvyku také slová používať, a podľa neho sa tým myslí skôr to, že božie mlyny melú pomaly, ale isto, a že aj na danú osobu príde boží trest. Svoj názor, že zabezpečená dôkazná situácia nie je zákonná, založil sťažovateľ aj na tom, že podľa jeho názoru, v rámci dokazovania nastal rozpor v základných odborných otázkach, čo navrhoval odstrániť vykonaním ďalšieho dokazovania, no vyšetrovateľ nepripustil ani výsluch znalca a odborníka, ktorých sám v konaní pribral, pričom prokurátorka podaním obžaloby v podstate odsúhlasila postup vyšetrovateľa, ktorým bolo zasiahnuté do práva obvineného na obhajobu, pretože nielen postup vyšetrovateľa, ale aj na to nadväzujúci postup prokurátorky (podanie obžaloby) bol v rozpore s Trestným poriadkom a aj keď súd na pojednávaní znalcov vypočul, tento postup nemôže zhojiť ani nahradiť postup, ktorý mal dodržať vyšetrovateľ v prípravnom konaní. Sťažovateľ odkazoval na rozhodnutie NS SR publikované pod R 2/1989, podľa ktorého v prípravnom konaní nemožno upustiť od výsluchu znalca, resp. znalcov, ak vzniknú pochybnosti o spoľahlivosti a úplnosti znaleckého posudku. V takýchto prípadoch sú orgány prípravného konania povinné znalcov vypočuť a postupom podľa § 146 Trestného poriadku odstraňovať nejasnosti alebo neúplnosti posudku. Sťažovateľ poukazoval na zistenia, vyplývajúce z odborného vyjadrenia č. 8/2019 L. E. F. zo dňa 05.02.2019, najmä že poškodenou predložená nahrávka nevznikla v čase, kedy sa telefonický rozhovor mal podľa tvrdení poškodenej uskutočniť, čo spochybňuje nielen slová, ktoré sa pripisujú obžalovanému ako vyhrážka, ale aj samotné tvrdenia poškodenej. Sťažovateľ poukazoval aj na to, že z výpovede znalca L. F. vyplývalo, že nahrávka rozhovoru nebola vyhotovená v deň, keď sa rozhovor mal uskutočniť, ale až o niekoľko mesiacov. Podľa sťažovateľa, v konaní nebol predložený priamy dôkaz, ktorý by potvrdil, že sa telefonický rozhovor medzi obvineným A. B. a poškodenou I. I. G. uskutočnil dňa 07.04.2017, že tvrdenie poškodenej a jej blízkej osoby, dcéry J. je len vyjadrením strany a nie dôkazom a že z nej vyplýva, že obsah rozhovoru nepočúvala, ale venovala sa svojej práci, a tiež že v dome, kde bývajú, mali napojenie na políciu aj pred dňom predmetného telefonického rozhovoru. Sťažovateľ vytýkal okresnému súdu, že tieto skutočnosti mal vziať do úvahy a vyhodnotiť v prospech obžalovaného a nielen uviesť, že to pre súd nie je podstatné. Sťažovateľ v súvislosti s touto nahrávkou poukazoval aj na to, že poškodená nahrávku nechcela predložiť, odovzdala ju vyšetrovateľovi až 19.10.2018 s uvedením, že sa jedná o zvukovú nahrávku zo 07.04.2017. Podľa názoru sťažovateľa tak z tohto správania sa poškodenej nemožno vyvodit' žiadnu dôvodnú obavu o jej život, ale skôr plánovaný postup v konaní zo strany poškodenej a predlžovanie trestného konania. Obžalovaný poukazoval ďalej

na to, že ako konateľ spoločnosti dával podnety a oznámenie na preskúmanie činnosti poškodenej ako správkyne, vedel že už v roku 2016 bol daný podnet na dohľad súdu nad jej činnosťou a s preverením jej činnosti súhlasil. Podľa jeho názoru, keď potom poškodená na neho podala oznámenie, tak išlo o jej snahu mu to vrátiť, lebo ju urazil, pričom poškodená si podľa jeho názoru význam slov obžalovaného vysvetlila tak, ako chcela, a práve, podľa obžalovaného, tendenčné zveličenie a prispôbenie si situácie poškodenou by súd mal zdôvodniť a korigovať pomocou dôkazov a právnej kvalifikácie, nielen prebrať tvrdenia poškodenej a jej blízkej osoby a bez ďalšieho dôkazného podkladu preferovať jej výpoveď. Obžalovaný pokračoval hodnotením výpovede poškodenej a jej dôvodnej obavy tak, že jej vlastné tvrdenia spochybňuje samotné konanie poškodenej, ktorá na pojednávaní navrhla súdu vyžiadať spravodajskú správu SIS konkrétneho čísla, čo je utajovaná skutočnosť, o ktorej by nemal nikto vedieť, okrem osôb spolupracujúcich so Slovenskou informačnou službou, pričom na jednej strane mala tak informácie zo SIS (dokonca číslo spravodajskej správy) a na druhej strane uvádzala, že nemohla ísť podať trestné oznámenie na políciu, pretože sa bála, preto po predmetnom telefonáte mala nechať deti doma a odišla sa schovať na štyri dni, kde sa až potom dostavila na políciu. Sťažovateľ vytýkal okresnému súdu, že sa nezaoberal tým, že obžaloba odkazovala na kvalifikovanú skutkovú podstatu § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona, no podľa jeho názoru nesprávne, lebo v roku 2017 I. I. G. už nebola predbežným správcom dlžníka Achilles, s.r.o., keďže funkcia predbežného správcu jej zanikla vyhlásením konkurzu a ustanovením správcu konkurznej podstaty dlžníka Achilles, s.r.o. na základe uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 22.12.2014 sp. zn. 1K/56/2014 a hoci do tejto funkcie bola stanovená opäť I. I. G., jednalo sa o inú funkciu. Preto, podľa sťažovateľa sa skutku nemohol dopustiť voči predbežnej správkyňi dlžníka Achilles, s.r.o., pretože funkcia predbežného správcu zanikla dňa 31.12.2014, teda zverejnením vyhlásenia konkurzu. Sťažovateľ potom považoval rozsudok za nepreskúmateľný, pretože mu vytýkal skutok voči poškodenej v postavení, v ktorom v tom čase poškodená nebola, pričom toto postavenie poškodenej nie je možné nahradiť len vysvetlením, pretože aj keď po zániku postavenia predbežnej správkyne bola poškodená správkyňou konkurznej podstaty a jedná sa aj o iné rozhodnutie konkurzného súdu, ktoré sa ani v súdnom spise nenachádza. Postavenie poškodenej v určitej funkcii je pritom kvalifikovaným znakom skutkovej podstaty, ktorý nie je možné len tak nahradiť a celé prípravné a súdne konanie bolo vedené voči obžalovanému za takéhoto, nesprávneho stavu. Sťažovateľ vychádzal z toho, že skutková veta má byť svojím konkrétnym obsahom v súlade s právnou vetou a všetkými jej znakmi. Tu, podľa názoru sťažovateľa, v skutkovej vete v obžalobe nie sú uvedené všetky znaky skutkovej podstaty vytýkaného trestného činu, chýba uvedenie objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu a zo skutkovej vety nevyplýva, že obvinený mal svoje slová myslieť vážne ako vyhrážku, ani to, prečo existovala u poškodenej možnosť vzbudenia dôvodnej obavy. Poukazoval na to, že práve zo skutkovej vety vyplýva, že sa malo jednáť o telefonický rozhovor, pričom medzi poškodenou a obvineným bolo v tom čase 80 km a zo spisu vyplýva, že poškodená si mala rozhovor nahrávať a trestné oznámenie podala až o niekoľko dní. Vo vzťahu k objektívnej stránke tohto trestného činu, ktorá spočíva vo vyhrážkach páchatel'a inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, takým spôsobom, že to u takejto osoby môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, bolo potrebné brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obe pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc a prihliadať aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. Malo byť teda podľa sťažovateľa vyhrážanie starostlivo hodnotené, pretože toto bolo potrebné dôsledne odlišovať od prejavov, pri ktorých síce boli použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych základoch, a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osobe dôvodnú obavu o jej život. Takto, z dôvodu nevyhnutnosti preukázania reálneho vzniku dôvodnej obavy, mal byť zabezpečený dôkaz, tykajúci sa údajnej dôvodnej obavy a takúto dôkaz mal byť uvedený v skutkovej vete. Obžalovaný tak vytýkal napadnutému rozsudku, že podľa jeho názoru chýba skutkové zistenie vzbudenia dôvodnej obavy poškodenej počítané do skutkovej vety tak, ako sa to konštatuje v právnych názoroch Najvyššieho súdu SR. Tu sťažovateľ odkazoval na právne názory vyslovené v rozsudkoch sp. zn. 2Tdo 38/2014 z 26.08.2014, sp. zn. 4Tdo 34/2017 z 13.06.2017, sp. zn. 4Tdo 34/2017 z 13.06.2017 a tiež na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 509/2015 z 19.01.2016. Podľa názoru sťažovateľa, slová, ktoré sú mu vytýkané ako nebezpečné vyhrážanie, možno považovať za silné slová, prípadne za prekliatie a nie posúdiť ich ako trestný čin nebezpečného vyhrážania, pričom odkazoval na prípad vedený na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 2T/103/2017, v ktorej bola vec uznesením zo dňa 19.04.2018 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b)

Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 17.05.2017 vo večerných hodinách v presne neurčenom čase v mieste trvalého bydliska v obci I. X, okres T. po predchádzajúcich slovných potýčkach a vulgárnych nadávkach na chodbe rodinného domu napadol svoju manželku I. M. tak, že jej do hlavy hodil kozmetický košík aj s obsahom krémov a parfumov, vulgárne nadával tam prítomnej jej matke B. N., ktorá sa jej zastala a následne sa vyhrážal svojej manželke, že sa postará o to, že pôjde tam, kde je jej manžel, ktorý je nebohý, čím u nej vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie, pretože je držiteľom zbrojného preukazu a vlastníkom samonabíjacej pištole typu ČZ-100, kaliber 9 mm, postúpená Okresnému úradu Humenné na prejednanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zák. č. 372/1992 Zb. o priestupkoch. V danej veci potom odkazoval aj na to, že Krajský súd v Prešove zaujal v rámci konania o sťažnosti prokurátora právny názor, že s týmto záverom sa stotožnil s tým, že už skutkové tvrdenia uvedené v obžalobe nie sú dostatočne spôsobilé na to, aby vykazovali znaky žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania, pretože z nich nevyplývajú okolnosti o vyhrážke poškodenej takej povahy, aby tieto mohli vzbudiť dôvodnú obavu o život. Skutočnosť, že obžalovaný mal hodiť kozmetický košík do hlavy poškodenej I. M., vulgárne nadával jej matke O. N., a následne vyslovil, že sa postará o to, že pôjde tam, kde jej bývalý manžel, ktorý je nebohý, a pritom je držiteľom zbrojného preukazu a vlastníkom samonabíjacej pištole ČZ-100, kaliber 9 mm, nepreukazujú vyhrážanie sa v takom rozsahu, aby táto u poškodenej mohla vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že v kritický deň došlo medzi obžalovaným a poškodenou k vzájomnej hádke, v rámci ktorej si vzájomne vytykali nedostatky, a počas nej mal obžalovaný hodiť kozmetický kufrík smerom ku poškodenej, vulgárne, nadávať poškodenej a jej matke a vyhánal ich z domu, pričom po otázke poškodenej, ako majú odísť, mal obžalovaný odpovedať že sa môže postarať o to, že pôjde za manželom tam, kde je on. Ešte pred týmto vyjadrením však poškodená ukryla zbraň, ktorú mal obžalovaný v stolíku a ktorú následne hľadal. Z týchto zistení plynie, že v rodinnom dome došlo k intenzívnej hádke medzi obžalovaným a poškodenou, ktorá pretrvávala dlhšiu dobu a stupňovala sa aj v dôsledku požitého alkoholu obžalovaným, z čoho možno usudzovať na napätú situáciu, v rámci ktorej obžalovaný vyslovil spomenutú vyhrážku, ktorá je však slabej intenzity na to, aby bola vôbec spôsobilá vyvolať u poškodenej dôvodnú obavu, že ju obžalovaný uskutoční, a preto záver konajúceho súdu o tom, že skutkové tvrdenia uvedené v obžalobe a ani dôkazná situácia, na základe ktorej by bolo možné upraviť skutok, neumožňovali právne posúdenie konania obžalovaného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona, keďže závažnosť konania obžalovaného je nepatrná (§ 10 ods. 2 Trestného zákona). V rámci svojej obhajoby obžalovaný odkazoval aj na uznesenie VS v Praze zo dňa 05.11.1993 sp. zn. 5To 76/93, publikované pod R10/1994/11, v ktorom poukazoval na význam vyhrážok usmrtením a okolnosti, za ktorých boli vznesené. Sťažovateľ k tomuto zhrnul svoje výhrady v podstate tak, že po vyhodnotení spôsobu spáchania a vykonania činu, jeho následkov, okolností, za akých mal byť čin spáchaný, malo dôjsť k vyhodnoteniu závažnosti ako nepatrnej a nie k posúdeniu veci, ako trestného činu, keďže zo zistených dôkazov nevyplýva, že obžalovaný mal svoje slová myslieť vážne, ako vyhrážku, s tým že sa má poškodenej niečo stať na jej živote alebo zdraví, ani to, že slová mali byť až takej povahy, aby tieto mohli vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu o život. Sťažovateľ navrhol, aby nadriadený súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo aby vec postúpil príslušnému okresnému úradu na prejednanie ako priestupku podľa § 49 zák. č. 372/1990 Zb.

Poškodená sa k podanej sťažnosti vyjadrila písomne. Poukazovala na to, že obžalovaný sám potvrdil, že dňa 07.04.2017 na jej telefón ju kontaktoval a dokonca v zápisnici o výsluchu obvineného zo dňa 25.01.2019 konkrétne uviedol, že aké slová konkrétne povedal, si už nepamätá, z nahrávky je zrejmé, čo bolo hovorené a to, čo povedal, to sú slová len ktoré vietor odnesie, ale to, čo napíše do zápisnice, je pravda a pre neho znamenajú slová, že si má kúpiť trunu, aby jej bola krátka, slová, ktoré sa bežne používajú v rôznych nárečiach, ktoré znamenajú asi to, aby tvoja duša nebola nikdy kľudná, keď si niekomu spravil zle. Poškodená poukazovala na obavu o život a zdravie, ktorú mala v dôsledku predmetného vyhlásenia obžalovaného, na to, že opakovane uviedla, že ona sama a v podstate aj jej dcéra mali strach, pociťovala bezmocnosť, obavu, zamyslenie sa nad tým, či tento človek jej ublíži alebo nie, kedy, akým spôsobom, že sa bála chodiť sama, nechodila vôbec večer nikam, stále chodila len v doprovode, najčastejšie dcéry alebo syna, dala v dome namontovať kamerový systém, bála sa vchádzať do garáže do domu, stále čakala, až sa zatvorí garážová brána, obzerala sa, či náhodou do garáže niekto nevošiel, pričom v čase telefonického rozhovoru zo dňa 07.04.2017 nevedela a nemohla vedieť, kde sa obžalovaný A. B. nachádza. Dodala, že žiaden profil nemá a sledovať jej pohyb cez profil jej dcéry o niečom svedčí, no nie je to normálne. Uvádza, že o správaní sa obžalovaného sa dozvedela od A. G., ktorý s ním mal problém a ktorý ju upozornil na správanie sa obžalovaného, za

ktoré A. G. podal aj trestné oznámenie na obžalovaného a mala za to, že ak si dovolil obžalovaný sa takto správať k chlapovi, čo potom mohla očakávať od obžalovaného ona, ako žena. Nahrávku v telefóne na OO PZ v Humennom chcela vydať príslušníkovi, ktorý ju vypočúval, čo navrhol aj samotný obžalovaný, avšak príslušník OO PZ v Humennom odmietol telefón prevziať, o čom vyhotovil aj záznam a keď zistila, že vyšetrovanie na OO PZ v Humennom nie je v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, namietala činnosť príslušníka OO PZ v Humennom a z tohto dôvodu, keďže nemala v konaní príslušníka OO PZ v Humennom dôveru, že sa telefón alebo rozhovor nestratí, alebo nepoškodí, odmietla tomuto príslušníkovi telefón vydať. K tvrdeniu, že v čase skutku nebola predbežnou správkyňou, ale správkyňou, uvádzala, že ide o inštitút, ktorý je v podstate totožný, pokiaľ ide o činnosť predbežného správcu, resp. správcu, a to z dôvodu, že predbežnému správcovi v súlade s ustanovením § 21 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien a doplnkov patria pri zisťovaní majetku dlžníka rovnaké oprávnenia, ako správcovi v konkurze a ustanoveniami § 74 a § 75 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien a doplnkov sa použijú primerane. V súlade s ustanovením § 21 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien a doplnkov, na odvolanie a ustanovenie predbežného správcu a dohľad súdu nad činnosťou predbežného správcu sa použijú ustanovenia o odvolaní a ustanovení správcu a dohľade súdu nad správcom počas konkurzu. Predbežného správcu, ako aj správcu ustanovuje príslušný súd na základe náhodného výberu pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR. Za predbežného správcu, ako aj za správcu môže byť ustanovená len osoba zapísaná v zozname správcov, ktorá má kanceláriu v obvode krajského súdu, v ktorom je príslušný konkurzný súd. Predbežný správca, ako aj správca sa ustanovuje uznesením súdu. Funkcia predbežného správcu a správcu sa navzájom prelínajú a po ustanovení predbežného správcu nastupuje funkcia správcu. Súd do funkcie správcu automaticky ustanovuje predbežného správcu. K výpovedi svedka I. H. F. poukazovala na to, že ani ona, ani jej dcéra vo výpovediach neuviedli, že by sa obžalovaný mal správať počas schôdze veriteľov v jej správcovskej kancelárii voči nej alebo voči niekomu inému vulgárne, alebo, že by v kancelárii mal byť medzi ňou a obžalovaným nejaký spor. Svedok I. H. F. sa pritom vyjadroval k priebehu schôdze vo vnútri kancelárie. Svedok H. C. nebol prítomný počas telefonátu zo dňa 07.04.2017, čo potvrdili obžalovaný, jeho brat a svedkyňa C.. Dodala súčasne, že ak by mal byť obžalovaný k nej vulgárny aj počas iných telefonických rozhovorov, kde mal byť údajne prítomný aj svedok H. C., tak to by už asi muselo byť iné konanie obžalovaného, o ktorom ona nemá žiadnu vedomosť. Ďalej poškodená poukazovala na to, že obžalovaný sám uvádzal, že mal s ňou viacero telefonických rozhovorov a že v týchto mohol použiť hlasnejšie a dôraznejšie slová. K tomuto poškodená dodala, že niektoré hlasnejšie a dôraznejšie slová voči jej osobe zo strany obžalovaného nechcela nijako riešiť a myslela si len, že je len nervózny z toho, že mu bez právneho titulu odmieta uhradiť jeho faktúry, aj keď na to nemal žiaden dôvod, aby na ňu použil hlasnejšie a dôraznejšie slová a mal to riešiť tak, ako ho upozornila doporučeným listom, a to súdnou cestou, čo aj spravil a spory za svoju spoločnosť právoplatne a vykonateľne prehral. Telefonát zo dňa 07.04.2017 bol oproti tomu hlasnejší, dôraznejší a bol výhrážny. Poškodená zdôrazňovala, že svoju činnosť konkurznej správkyne vykonávala čestne a zodpovedne, nepristúpila na žiadne postupy, ktoré od nej obžalovaný požadoval a ktoré boli v rozpore so zákonom. Ona sa obžalovanému nikdy nevyhrážala, nepoužívala hlasnejšie a dôraznejšie slová, ako obžalovaný. Slová obžalovaného voči jej osobe boli jasné, presné a vyhrážajúce sa a neznamenal, že božie mlyny melú pomaly, ale iste a že na danú osobu príde boží trest. Pre ňu konanie obžalovaného bolo konaním, ktoré u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a o jej zdravie. Poškodená uviedla, že jej obava bola o to intenzívnejšia, že vedela, ako sa obžalovaný ešte v roku 2014 vyhrážal a vulgárne nadával A. G., za ktoré bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6T/114/2014 zo dňa 12.09.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/144/2019 zo dňa 02.06.2020, pričom od A. G. sa dozvedela, že obžalovaný sa mu vyhrážal slovami, že keď mu okamžite neuhradí peniaze, tak ho odjebe, postará sa o to, aj keď bude chcieť následne zaplatiť, že už nebude mať kto zaplatiť. Bola tak veľmi zaskočená a keď sa obžalovaný vyhrážal jej, tak vedela, že nie je prvý prípad, kedy sa takto vyhrážal inému a bála sa, ako sa zachová voči nej. To, že obžalovaný mal byť odo nej vzdialený 80 km, ona počas telefonického rozhovoru nemohla vedieť. Ona predmetné slová obžalovaného vnímala ako vyhrážky smrťou, ublížením na zdraví a podľa jej názoru, silné slová znejú inak a nešlo ani o silné slová, ani o prekliatie. Poškodená poukazovala na rozdiely oproti obžalovaným uvádzanom prípade Okresného súdu v Humennom vedenom pod sp. zn. 2T/103/2017, a to, že do nej obžalovaný nehádzal kozmetický košík s obsahom krémov a parfumov, ani jej vulgárne nenadával, medzi nimi nie je žiaden príbuzenský vzťah, nežijú v spoločnej domácnosti. Obžalovaný nekonal pod vplyvom alkoholu a tak presne vedel, z akého dôvodu mu nechce faktúry preplatiť a riadne s ňou komunikoval. Napriek tomu, že išlo o to, že od nej, oproti jej nesúhlasu, chcel preplatiť faktúry, uvádzala, že medzi nimi neprebíhala žiadna hádka,

lebo ona komunikovala s obžalovaným normálnym spôsobom, nekričala na neho, nehádala sa s ním. Poukazovala na to, že na Okresnom súde v Humennom dňa 21.10.2021 bola v takom psychickom stave, keď uvidela obžalovaného vo svojej blízkosti, že sa musela opätovne vrátiť do situácie v deň, kedy došlo k telefonickému rozhovoru s obžalovaným, keď si musela znova predstaviť, čo všetko musela v minútach po telefonáte spraviť, aby ochránila svoje deti, ako sa musela obmedzovať a aký strach som mala z toho, či niekde blízko nie je obžalovaný a že sa jej niečo nestane v súvislosti s vyhrážkami obžalovaného. Poškodená navrhovala, aby nadriadený súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.. Pri absencii chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., zistil nasledovné skutočnosti.

Ani nadriadený súd nemal pochybnosti o tom, že dňa 07.04.2017 v čase okolo 10.40 hod. telefonoval z kancelárie na ul. F. G. XX H. D. I. I. G., ktorá po tom, ako hovor vo svojej kancelárii na ul. Námestie slobody č. 2 v Humennom prijala, sa jej A. B. počas predmetného telefonického rozhovoru, ako konateľ spoločnosti EUROSTONE, s.r.o. so sídlom na ul. Gogolovej č. 18, Bratislava, v súvislosti s preplatením faktúry za uskladnenie zásob spoločnosti Achilles, s.r.o. vyhrážal so slovami, že 5.500,- eur videl a ona nech si za ne kúpi trunu, aby jej bola krátka, že sa raz stretnú a on jej to vysvetlí v živote.

Odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere sú nedôveryhodné. Poškodenou predložená nahrávka tohto rozhovoru vznikla za okolností, ktoré neboli v rozpore so žiadnym zákonom a ako taká mohla byť predmetom dokazovania v zmysle požiadaviek na prípustný a zákonný dôkaz podľa Trestného poriadku. Znaleckým skúmaním tejto nahrávky bola potvrdená logickosť záveru, že nahrávka, ako bola predložená, bola na nosič zaznamenaná neskôr, ako vznikla a závery znalca nevyklúčujú tvrdenie poškodenej, nakoniec potvrdzované aj obžalovaným, o tom, že vznikla počas predmetného telefonického rozhovoru. Znaleckým skúmaním v odbore kriminalistika, odvetvie fonoskopia, vykonaným znalkyňou A. P. Q., bolo v podstate potvrdené, že predložená nahrávka bola vyhotovená spôsobom, ako uvádzala poškodená I. I. G. ako osoba, ktorá ju predložila, teda tak, že prebiehajúci telefonický rozhovor bol prepnutý na hlasitý odposluch a na inom telefóne bolo spustené nahrávanie, ktoré zaznamenalo rozhovor z hlasitého odposluchu. Okrem toho týmto znaleckým skúmaním neboli zistené znaky charakterizujúce manipuláciu s nahrávkou. Nakoľko nebol predložený dôkaz o opaku a záver znalkyne zodpovedá výpovedi priameho svedka, teda poškodenej I. I. G., považuje nadriadený súd predmetnú nahrávku za autentickú a plne hodnovernú.

Rovnako treba považovať za nepodstatné námietky obžalovaného k postaveniu poškodenej, ako verejnej činiteľky. To, že nebola predbežnou správkyňou, ale už správkyňou konkurznej podstaty, nič na tom nemení. Ide o formálny nedostatok, ktorého podstata spočíva v tom, že okresný súd nereagoval na zmenu v právnom pomenovaní postavenia poškodenej, ako verejnej činiteľky v rámci konkurzného konania, čím zadal príčinu k pochybnostiam. Vo vecnej rovine však tak, ako udala poškodená vo svojej replike k podanému odvolaniu, nešlo o podstatnú vadu, ktorá by znamenala vylúčenie relevantného právneho postavenia poškodenej.

Nadriadený súd sa nestotožnil s hodnotením závažnosti prípadu a v rámci toho s povahou predmetného vyhlásenia obžalovaného adresovaného poškodenej, že „5.500,- eur videl a ona nech si za ne kúpi trunu, aby jej bola krátka, že sa raz stretnú a on jej to vysvetlí v živote“ /ďalej aj len vyjadrenie obžalovaného/.

Záveru o nepatrnej závažnosti prípadu nasvedčuje aj skutočnosť, že predmetné vyjadrenie nebolo sprevádzané žiadnou formou iného, najmä fyzického násillia. Nebolo sprevádzané ani psychickým ovplyvňovaním a dramatizovaním už povedaného napriek tomu, že podstata hádky, nesúhlas obžalovaného s nekonaním poškodenej, prítomný bol. Hádku totiž neurčuje zvuková intenzita vysloveného, tá môže byť pri hádke aj nízka. Určuje ju odlišnosť názorov a spôsob vyjadrenia nesúhlasu diskutujúceho vo forme použitých slov. Tu bol prítomný zjavný spor medzi účastníkmi telefonického rozhovoru, pri ktorom obžalovaný demonštroval silné reči o tom, že za neuhradené peniaze, ktoré boli predmetom sporu, aby si za nich poškodená vybrala truhlu, pričom odkazoval na bližšie neurčenú

budúcnosť, nie tak, že truhlu bude potrebovať, ale že je to vysvetlí, keď ju stretne. Pritom ale reálne neučinil nič, aby sa stretli a nijako ju ani nekontaktoval.

V podstate len o telefonáte zo dňa 07.04.2017 poškodená vypovedala ako o konfliktom kontakte s obžalovaným v tom zmysle, že ho pociťovala ak výhražné vyjadrenie zo strany obžalovaného. Svedkovia /F., C./ vlastne potvrdzovali jej vlastné vyjadrenie, že osobne nemala s obžalovaným iný konflikt, kde by sa jej obžalovaný, podľa jej názoru, vyhrážal. Ani pred tým, ani potom, tak podľa stavu dokazovania nedošlo medzi obžalovaným a poškodenou ku konfliktu, z ktorého by poškodená mohla mať obavu o svoj život, či zdravie, či život alebo zdravie svojich blízkych osôb. Izolovaným bol teda incident medzi nimi, pokiaľ išlo o predmetný skutok.

Samozrejme, za určitých okolností, aj izolované, jednorazové správanie sa páchatela by mohlo Trestným zákonom požadovanú intenzitu obavy dosiahnuť. Tu je namieste vyhodnotiť význam a okolnosti použitých slov od osoby, ktorá sa v rámci hádky týkajúcej sa nevyriešených platobných záležitostí dostane do osobného sporu s osobou, poškodenou, ktorá mu odmieta vyhovieť. Predmetné vyjadrenie obžalovaného pritom neobsahuje spojenie odporúčania /aby si poškodená kúpila truhlu aby jej nebola malá/ s tým, na aký účel by jej mala byť taká truhla potrebná. Samozrejme odkaz na truhlu, ako prostriedku uloženia tela človeka do zeme, môže byť za určitých okolností reálne spôsobilý objektívne vyvolať spojenie so želaním smrti adresátovi, no len pokiaľ kontext takého odporúčania je jednoznačne spojitelný s takým účinkom. Nemožno prehliadnuť, že obžalovaný telefonoval poškodenej a takto jej podal predmetné vyjadrenie. Nešlo teda o komunikáciu v reálnom dosahu objektívnej možnosti spôsobenia takého účinku, ani z hľadiska miesta, ani z hľadiska bezprostrednej hrozby, resp. hrozby v reálnom čase. Obžalovaný ani sprostredkovane inými osobami sa nepohyboval v blízkosti obydliá, či prítomnosti poškodenej, či jej blízkych osôb v zohľadniteľnom čase ani pred, ani po skutku. Nevytváral nebezpečenstvo uskutočnenia hrozby. Obžalovaný nevykonal žiadny spôsob ďalšej komunikácie s poškodenou.

Obžalovaný nerealizoval žiadne správanie, z ktorého by objektívne bolo možné vyvodiť obavu z uskutočnenia hrozby, aj keď nemožno zobrať poškodenej, že zo svojho pohľadu si pripustila takéto vyjadrenie, ako dôvod pre obavu, no objektívne nebolo preukázané žiadne správanie sa obžalovaného, z ktorého by dôvodnosť takej hrozby bola čo i len čiastočne reálna, že bude uskutočnená. Podľa názoru odvolacieho súdu, je namieste obžalovaným použitú hrozbu, vzhľadom na použitie slova s významom truhla a odporúčaním jej personalizácie pre poškodenú, skôr za objektívne dôvodné považovať predmetné vyjadrenie obžalovaného za tzv. schválnosť.

Pojem „schválnosť“ uvedený § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov je neurčitý právny pojem, ktorý práve z dôvodu možných následkov v podobe deliktuálnej zodpovednosti konkrétnej osoby treba vykladať vždy reštriktívne. Schválnosťou treba rozumieť konanie narušujúce hrubým spôsobom pokojné a riadne spolunažívanie, pričom hrubosť takéhoto konania môže spočívať napríklad vo verbálnej agresii, fyzickej agresii nedosahujúcej intenzitu ani drobného ublíženia na zdraví či v spôsobení iného dostatočne závažného následku. Iba hrubé konanie (hrubé správanie) je priestupkovo postihnutelné. V čom je konkrétne správanie správaním hrubým, a teda schválnosťou, musí konajúci orgán verejnej správy vyhodnotiť a následne zdôvodniť, a to pokiaľ ide o povahu, intenzitu a následok takéhoto správania. Akékoľvek konanie majúce znaky schválnosti („naprieču“) [v bežnom jazyku] automaticky nie je možné považovať za priestupkovo postihnutelné konanie. Hrubým správaním a teda aj schválnosťou sa rozumie také správanie, ktoré prekračuje rámec iným spôsobom nevhodného správania. /z rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 30.09.2021, sp. zn. 1 Asan 12/2019/

Podľa názoru nadriadeného súdu, vyjadrenie obžalovaného vykazuje znaky schválnosti ako hrubého správania, lebo jeho povaha je zreteľne narúšajúca pokojné spolužitie občanov. Obžalovaný ju adresoval žene a naznačoval ním svoje želanie ukončenia života ako niečoho, čo by si občania nemali želať, lebo je to výsostne súkromná, intímna otázka, otázka, ktorá nie je zvyčajne jasne zaraditeľná do času a priestoru, no je nevyhnutná v živote každého človeka. Je pritom prirodzeným zdrojom subjektívnych obáv každého človeka a je v záujme pokojného spolužitia občanov, aby si ju jednostranne, či navzájom ani v náznakoch nepripomínali. Intenzita vyjadrenia obžalovaného pritom ale nebola výrazná, nakoľko ju obžalovaný ani neopakoval, ani nezvýrazňoval rozvádzaním ďalších podrobností, ktorých účelom by bolo tak vystrašiť adresátku, aby mala dôvod sa skutočne obávať, napr. že by uviedol, aby sa mala na pozore pred neznámymi ľuďmi a podobne. Skutočnosť, že poškodená prijala

určité preventívne opatrenia, len potvrdzovala hrubosť vyjadrenia obžalovaného. Na druhej strane ale skutočnosť, že bezprostredne na to neoznámila predmetné vyjadrenie obžalovaného bezpečnostným orgánom potvrdzuje, že v skutočnosti nepovažovala hrozbu za akútnu, reálne uskutočniteľnú, čo len potvrdzuje záver, že objektívne nešlo o hrozby spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu, že budú uskutočnené obžalovaným priamo či nepriamo. Pokiaľ poškodená uvádza, že sa od inej osoby dozvedela o tom, že táto osoba mala s obžalovaným osobný konflikt, pre ktorý bol obžalovaný právoplatne odsúdený, na tom nič nemení, pretože z výpovede poškodenej nevyplývalo, aby takýto konflikt jeho s jej cudzou osobou sa jej nejako týkal a že by odôvodňoval prípadné agresívne správanie sa obžalovaného aj voči nej. Napriek tomu, že poškodenú obžalovaný od 07.04.2017 nijako nekontaktoval a napriek tomu, že sa jej aj pri samotnom predmetnom vyjadrení jednoznačne nevyhrážal, napr. tým, že jej ublíži, keď ju stretne a podobne, subjektívne, bez akéhokoľvek pričinenia obžalovaného počas viac ako štyri a pol roku po skutku poškodená popisovala, že keď sa ocitla v prítomnosti obžalovaného, v spomienkach sa musela vrátiť do situácie v deň, kedy došlo k telefonickému rozhovoru s obžalovaným, keď si musela znova predstaviť, čo všetko musela v minútach po telefonáte spraviť, aby ochránila svoje deti, ako sa musela obmedzovať a aký strach som mala z toho, či niekde blízko nie je obžalovaný a či sa jej niečo nestane v súvislosti s vyhrážkami obžalovaného. Prokurátor napriek takto poškodeným prezentovanému subjektívnemu stavu poškodenej nepredložil súdu žiadny výsledok prípadného nestranného, odborného skúmania dosahu predmetného vyjadrenia obžalovaného na psychický stav poškodenej. Po vyhodnotení vyššie popísanej povahy tohto vyjadrenia a jeho nespôsobilosti viesť k dôvodnej obave z uskutočnenia vyhrážok, tak pretrvali pochybnosti o závažnosti spôsobeného následku. Tieto pochybnosti nemožno v súčasnom stave dokazovania odstrániť a tak je namieste po aplikovaní zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného nepovažovať ich za preukázané až do takého stupňa, aby zásadne ovplyvnili závažnosť konania obžalovaného a že by v spojení s ostatnými skutočnosťami uvedenými v § 10 ods. 2 Trestného zákona viedli k záveru, že závažnosť je vyššie ako nepatrná.

Je potrebné si uvedomiť, že iba hrubé konanie (hrubé správanie) je trestne či priestupkovo postihnutelné, keďže iba takéto konanie je spôsobilé vyvolať následok v podobe narušenia občianskeho spolunažívania. V danom prípade nepatrná závažnosť spáchaného skutku vylučuje trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného, no nie je vylúčená jeho priestupková zodpovednosť. Ak konanie nedosiahne intenzitu hrubého správania, nejedná sa o protiprávne konanie. Z hľadiska hrubosti správania sa obžalovaného, je potrebné vykladať rozdiel medzi trestným činom a priestupkom v danom prípade, nakoľko v prípade, ak by bolo uznané, že už akékoľvek konanie majúce znaky schválnosti („naprieku“) by sa automaticky považovalo za trestný čin či priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a to bez skúmania povahy, intenzity a následku takéhoto schválnostného konania, potom by nebolo hranice.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec postúpil Okresnému úradu Humenné, pretože nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť Okresným úradom Humenné prejednaný ako priestupok.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.